

Laetitia Colombani

Het vrouwenpaleis

Vertaald uit het Frans
door Carolien Steenbergen

UITGEVERIJ
XL
DEVENTER

Voor mijn moeder
Voor mijn dochter
Voor alle vrouwen van het Paleis

*Zolang er nog vrouwen huilen, zal ik strijden.
Zolang er nog kinderen honger en kou lijden,
zal ik strijden (...)
Zolang er nog één meisje op straat haar lichaam
verkoopt,
zal ik strijden (...)
Ik zal strijden, strijden zolang ik kan.*

William Booth

*Eén ding is zeker: de doden waren rond op de plekken
waar ze hebben geleefd,
alsof de grond door een principe
van bezieling is doortrokken van hun nagedachtenis.*

Sylvain Tesson, *Une très légère oscillation*

De grond is ijzig koud.

*Die gedachte valt me in als ik daar languit lig,
mijn voorhoofd op de stenen, mijn armen tot een
kruis gespreid.*

Vandaag kies ik deze plek voorgoed als huis.

Mijn eeuwige geloften leg ik af. Zo is mijn besluit.

Binnen deze muren zal ik mijn leven slijten.

*Ik wil me aan de wereld onttrekken om er beter deel
van te zijn.*

Ik bevind me zowel in haar hart als ver erbuiten.

*Hier voel ik me nuttiger dan in de levendige wijken
om me heen.*

*In dit klooster waar de tijd is blijven steken,
doe ik mijn ogen dicht en bid.*

Ik bid voor hen die het nodig hebben,

*voor hen die door het leven zijn verwond, geschonden,
die onderweg aan hun lot zijn overgelaten.*

Ik bid voor hen die kou en honger lijden,

de hoop verloren zijn, de lust verloren zijn.

Ik bid voor hen die niets meer hebben.

*Mijn gebed verheft zich vanuit de stenen,
in deze hortus, deze moestuin,
in de steenkoude kapel in de winter,
in de sobere cel die mij is toebedeeld.*

*Jij die deze wereld bewandelt,
ga door met je rondedansen en gezangen.
Ik ben hier, in de stilte en het duister,
en ik bid, zodat wanneer je onverhoopt
te midden van het tumult en het lawaai
mocht vallen
er je een hand wordt gereikt, zacht maar krachtig,
een vriendelijke hand,
die je vastpakt, overeind helpt
en je zonder te oordelen terugzendt,
de grote maalstroom van het leven in,
waar je door zult gaan met dansen.*

Anonieme zuster
Klooster van de Dochters van het Kruis
XIXe eeuw

Parijs, heden

Alles gebeurde in een flits. Solène liep met Arthur Saint-Clair de rechtszaal uit. Ze stond op het punt om tegen hem te zeggen dat ze de uitspraak van de rechter en zijn meedogenloosheid niet begreep. Ze kreeg de kans niet.

Saint-Clair stormde op de glazen balustrade af en zwiepte zijn benen erover.

Hij sprong van de galerij op de zesde verdieping van het gerechtsgebouw.

Een paar seconden die een eeuwigheid leken, bleef zijn lichaam zweven in het luchtledige. Toen stortte hij vijftwintig meter lager op de vloer te pletter.

Het vervolg herinnert Solène zich niet. Er komen ongeordende beelden bij haar op, in slow motion. Ze zal vast geschreeuwd hebben voordat ze in elkaar zakte.

Ze werd wakker in een kamer met witte muren. De arts sprak een woord uit: 'burn-out'. In eerste instantie vroeg Solène zich af of dat op haar of op haar cliënt sloeg. Toen begon het gebeurde haar weer te dagen.

Ze kende Arthur Saint-Clair al lang. Een invloedrijke zakenman die in staat van beschuldiging was gesteld vanwege belastingfraude. Ze wist alles van zijn leven: de huwelijken, de scheidingen, de vriendinnen, de alimentatie die hij zijn ex-vrouwen en kinderen betaalde, de cadeaus die hij voor hen meebracht van zijn reizen naar het buitenland. Ze had zijn villa in Sainte-Maxime, zijn luxueuze kantoren en zijn magnifieke appartement in het VIIe arrondissement in Parijs bezocht. Ze had zijn ontboezemingen en geheimen aangehoord. Solène had deze zitting maandenlang voorbereid, niets aan het toeval overgelaten en er avonden en vakantiedagen voor opgeofferd. Ze was een voortreffelijk advocaat: hardwerkend, perfectionistisch en secuur. Haar kwaliteiten werden op het gerenommeerde advocatenkantoor waar ze werkte unaniem geprezen. Juridische onzekerheden bestaan, dat is een feit. Toch had Solène dit vonnis niet verwacht. De rechter legde haar cliënt een gevangenisstraf en miljoenen euro's schadevergoeding en belastinggeld op. Een leven lang boeten. Te

schande gemaakt en door de maatschappij verloochend. Zoveel kon Saint-Clair niet aan.

Dan wierp hij zich liever in de leegte, in de enorme lichtschacht van het nieuwe gerechtsgebouw in Parijs.

De architecten hadden overal oog voor gehad, behalve daarvoor. Hun ontwerp was fraai, de vormgeving volmaakt: een 'paleis van glas en licht'. Ze hadden voor uiterst bestendige gevelwanden gekozen als bescherming tegen aanslagen. Er waren detectiepoorten, toegangscontrole en camera's geïnstalleerd. De locatie hing vol terreinbeveiliging, detectoren, elektronische sluitsystemen, intercoms en hypermoderne schermen. In hun plannen waren de bouwtekenaars simpelweg vergeten dat hier recht wordt gesproken door mensen, aan het adres van mensen die soms wanhopig zijn. De rechtszalen waren verdeeld over zes verdiepingen die uitzicht boden op een foyer van vijfduizend vierkante meter. Met een plafondhoogte van achtentwintig meter was dat een duizelingwekkende ruimte. Een ruimte die mensen die net door justitie zijn veroordeeld op ideeën kan brengen.

In gevangnissen wordt de suïcidepreventie gestaag opgevoerd. Maar hier niet. De galerijen worden simpelweg omzoomd door een balustrade. Niks vang-